

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 12-13.

1. august 1940.

12. årgang.

FRA CHINA

Kjære Misjons-Røstens lesere!

Guds nåde og fred!

«Store ting har Herren gjort
imot oss, vi ble glade!»

(Salmen 126, 3).

Av hele vårt hjerte vil vi utrope med salmisten disse velsignede ord som jeg her har sitert. — Når Herren åpner sin vei for sitt verk, hvem kan da stenge det? — Nei, det finnes ingen vei for stengsel da. Halleluja! Vi er indelig takknemlig til Herren idag at vi igjen kan få sende vår rapport fra vårt kjære arbeidsfelt i Lantsun, som vi nå i over 3 år har forlatt. — Men pris skje Gud — nølen har ligget på våre hjerter hele tiden for folket derborte og vi har gjort alt for å gi dem evangeliet. I for var en av våre evangelister og arbeidet der til stor velsignelse og oppmuntring da han kom tilbake og fortalte oss disse kjære nyheter. Det varmet våre hjerter. Gud hører bønn, kjære søsken i heimlandet som arbeider for oss. Han vet den vei vi holder oss til og derfor er hans velbehag rikt over våre liv og arbeidet. Det er godt å være båret på Den Allmektiges sterke faderarme. Han rører på rettferdighetsstien for sitt evnys skyld og hans banner over oss er kjærlighet. — Halleluja!

Vi ser nå fram til store muligheter og seier for Lantsun. Bare på denne korte tid vi kom tilbake, har arbeidet gått fram. Husbesøkene har vært velsignede stunder, hvor vi får nå inn til hjertene og de blir åpne for Jesus. Det har alt båret herlige frukter både med barnarbeidet som alt alles arbeid i misjonen. Møtene er godt besøkt og vi har fått be med syke og sjuke har mottatt lekedom i Jesus. Likeledes ble en ung broder

på vårt stormøte i juni døpt i den Hellige And og en søster sist på stormøte. Halleluja! Det var en herlig stund på den siste dagen av høytiden denne gang. 9 lykkeligere kinesere gikk i dåpens grav med Jesus for å oppstå til et nytt levnet. Ære være Jesus! En ung broder priste Jesus i vannet og ble fylt med slik jubel, at vi alle på stranden stemte i. Jeg minnes denne dåpshandling akkurat som da vi var heime i Norge. Fjellene stod høye bak oss mens elven lå blank og solen speilet seg i vannets livlige veld. Å, kjære venner, det var en duft av Himlen over oss. Vi fikk kjenne Herrens liflighet fylle hver lengtende sjel. Vi behøver ingen dåpsbaseng i lokalet her i Lantsun, da vi har den vakre elven som alltid flyter ren og fin igjennom byen. Vi har fått en meget hyggelig mottakelse fra byens befolkning her og vi er meget takknemlig til den japanske regjering for all imøtekommenhet imot oss.

De har satt alle dører åpne for oss, for evangeliets skyld og vi har fått fri rådighet til å virke alle steder omkring her. Det er mange landsbyer rundt omkring Lantsun. I en by, 10 kinesiske li fra Lantsun, er det omkring 60—70 troende og disse er uten hyrde, så dere forstår vi kom i rette tid for å hjelpe. Der har vi nå opp tatt møter igjen og dem er så takknemlige. Vi snakket med en del av de troende derfra på stormøter, og de priste Herren for at vi var kommet tilbake for å oppta arbeidet. «Ja, Herren hører i sannhet våre bønner,» sa de så beveget til oss. Å, kjære søsken i heimlandet. Det rører våre hjerter å se folkets nød etter Jesus. Det står så velsignet i Guds ord: «De som leter skal finne!» Halleluja -- Dere kan tro Herren har uttatt seg et

underbart sted — prektig for sin gjerning her. Det er just dette sted som vi har bedt så meget for, søster Christofa og jeg. Og Herren åpnet døren og vi gikk inn. All ære til Ham som kalte oss å gå hit. Under brødbrytelsen på siste møte under stevnet steg lovsangen høyt. Det fylte hele dette nye lokalet i festskrud — så vi så bare «Jesus alene!»

Vi har nå to steder hvor vi arbeider vekselvis, både her i Lantsun og Kiao-chi'eng og begge steder kan vi bebude at vi hører turtelduens sang. Pris skje Gud! I sommer vil vi bli på vår stasjon og arbeidet vil gå for full gang. «Arbeid for natten kommer!» synger vi i en sang i Norge. La oss rekke ut våre hender til hjelp for de fortapte og lede dem heim til Faderhuset.

Ennå er det rom. Kom heim idag!

Skulle noen ufrelste sjel lese disse linjer, så vil vi hilse deg fra Jesus og si: Kom heim til Faderhuset. Hans arme er utstrakt just for å frelse din sjel. Det er bare en såre liten tid, kjære vandringsmann, og livet er ute. Derfor vil vi be deg: *Bered deg å møte din Gud!* Herren velsigne hver lengtende sjel å benytte den beleilige tid å søke Herren!

Så vil vi sende dere kjære misjonsvenner vår hjerteligste hilsen og takke for alt imot oss og arbeidet i China for chinesernes frelse! Herren lever og vi vil leve med Ham! En kjær hilsen til alle som arbeider for oss i China!

Hjertelig hilsen til våre heim i Bergen og Holmestrand.

Vi ber for dere alle!

Vår forløsning stunder snart til kjære medforløste søsken. Derfor er vår hilsen til dere: Se oppat!

Deres i Kristus forbundne søstre

Christofa Brundtland og

Inger Frellumstad.

Nød dem å komme inn.

Nød dem å komme inn! — I den engelske bibel står det: *Tving dem.* Vi må altså her være forberedt på å møte motstand, her er sjele som skal tvinges, overvinnnes, beseires. Ståden, menneske — sjel er den mest uinntakelige festning i verden. — Den der vil søke å vinne mennesker for Gud må være forberedt å få mot seg hele Djævelens mørke hær og alle helvedes demoner samt verdens raseri; for vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.» (Ef. 6, 12). Hva som gjør at menneskene gjør slik desperat motstand mot Gud er at de er i de onde makters vold.» Denne verdens Gud har forblindet de vantro sinn, så at lyset fra evangeliet ikke skal skinne fram.» De er fangne under djævelen så de må gjøre hans vilje. Menneskene mener seg å være frie og ha en fri vilje, og det har de forsåvidt det gjelder deres forhold til Gud, enten de vil motta eller støte fra seg Guds frelse. Men ellers er de bastet og bunnet på hender og føtter, åndelig talt, og drives av den grusomme tyrann, Satan. De er i den sterke vold, inntil han som er sterkere enn den sterke kommer og befri dem, fratar den sterke hans bytte og setter dem i frihet. Men dette kan kun skje at *frivillighetens vei*; for Gud kunne nok bruke sin almakt og med vold bryte hjertets porter opp, men det er imot hans plan og vilje. Han handler med menneskene som frie, tenkende, selvbestemmende vesener, og ikke som maskiner eller med ume-lende dyr. Han vil overvinne dem i kraft av sin evige, guddommelige, vidunderlige kjærlighet, vinne deres vilje og hjerter for seg. «Min sønn gi meg ditt hjerte,» slik ber han ømt og mildt. Gud har gjort alt som han så at det måtte gjøres og det har blitt gjort til fullkommenhet. Han holdt intet tilbake, men ga sønnen, den enbårne til frelse for verden, og dette må mottas av den enkelte ved enfoldig tro på det fullbragte verk. Men til å gjennomføre denne plan behøver han oss, oss som han før har overvunnet, oss vil han bruke til å vinne de andre. Dette er Guds plan og han har ingen annen. Hvilket forunderlig privilegium dog dette er.

Tenk hvilket under det er av Gud, at vi får være hans sendebud, og til den døende verden gå, kjærlighetsleden fra Gud utså.

Dette er et privilegium, men også et stort ansvar, gå og nød dem å komme! Men dette går ikke uten kamp. Det blir en åndelig tvekamp, en fektning i åndens verden, den mest forunderlige av alle krige, krigen med åndemaktene og sjelene, og denne kamp foregår mest indenom sjelene selv, de er kampplassen i åndens verden, og er også det som kampen dreier seg om. Det er det største under som skjer at en sjel strekker våpen og overgir seg til seierherren Jesus. Da er det jubel i himmelen og englene rører sine harper av glede.

Men det er klart at til denne kamp behøves åndelig kraft og åndelige våpen. Det skal nødvendige forutsetninger til for å nøde eller overvinne noen til Gud; for å være en be-tvinger i åndens verden må man selv være overlegen. Bare kjødelige overtalelser og menneskelig visdoms argumenter duger ikke, det må noe mere til. Vi må gå på den guddommelige marsjordre: *Før dem inn!* og med den guddommelige ordres segl på oss. Vi må kort sagt ha noe fra Gud med oss.

I. Vårt eget liv må være i orden.

Vårt eget liv må være i orden med Gud og mennesker. Livet må stemme med bekjennelsen. Jesus sier: «Man tender heller ikke et lys og setter det under en skjepp men i staken., så skinner det for alle i huset.» Matt. 5, 15). A hvor ofte hender det ikke at en mann kan stå og tale Guds ord, men folket ser bare skjeppen, de har ingen tillit til ham på grunn av hans slurvete dårlige liv. Livet må følge ordene. For det går ikke an nå å si som den gamle prest sa en gang, De kom til ham og bebredet ham hans dårlige liv: «Å,» sa han, «dere skal ikke gjøre som jeg gjør, men som jeg sier.» Det går ikke nå for tiden dette. Man spør først og fremst etter realiteter. «Lever han hva han preker.» Eier han noe selv, tror han selv det han forkynner for oss?» Derfor ser vi at kirker og bedehus står tomme der de har døde og åndsfattige predikanter.

Det virker også dårlig når folk som vitterlig lever et dårlig liv, søker å omvende andre. Med rette sier de: «Han burde omvende seg selv først.» Det har hendt at folk har sittet på møter, aldeles overbevist av Guds Ande på nippen til å omvende seg til Gud. De har bare ventet pe at noen skulle snakke til dem om Gud. Så kom en de ikke hadde tillit til, og snakket til dem, og vips, — var det gode inntrykk borte og de forherdet seg mot Andens påvirkning. Sørkelig, men sandt. O jeg bever ved å skrive dette. Må Herren forbarme seg over oss. —

Det er sagt at våre ord er som spikerer, men livet er som hammeren der driver spikeren inn. Sikkert er det at om de kristne i det store og hele levte Kristuslivet, så var det mere verd enn om det stod en predikant på hvert gatehjørne.

Falske bekjennere, navnkristne og hyklere har gjort Guds rike mere skade enn alle fritenkerskrifter til-sammen, for verden leser ikke bibelen, men de leser de kristnes liv. Det er derfor også en av de mest alminnelige undskyldninger man får høre når man ber noen om å søke Gud. Ja det kunne være bra nok, men det er så mange hyklere blant de kristne, og jeg har ingen lyst til å bli en hykler! Imidlertid vil jeg si til deg som kommer med denne undskyldning, — det er sandt at der er mange hyklere i Guds menighet, og der er mange utenfor, og du som sier dette er en av dem utenfor, for du søker selv å smygde deg fri ved å skyldte på andres dårlighet. Imidlertid ønsker vi ikke å få flere hyklere inn, men ønsker heller å bli kvitt dem vi har. Kom du og bli en helhjertet kristen, og en prydd for Guds rike og menighet. Og vil du undgå å komme sammen med hyklere, så skulle du heller se å bli frelst, for hyklerne skal kastes utenfor, der hvor der er gråt og tenners gnidsel. I himmelen finnes ikke en eneste hykler. Imidlertid, — fordi om du traff en hykler så må du ikke tro at alle er det. — Fordi om en kontorist reiste avsted med kassen, så er da ikke alle kontorister plattenslagere. Forøvrig så sier Guds ord: Så skal vi da gjøre regnskap for oss selv. Hver av oss skal bare svare for oss selv.

De kristnes liv taler bedre enn deres ord. En fritenker der en tid oppholdt seg i en kristen heim, sa tilslutt: «Hvis jeg blir lengere her, så blir jeg

De
Elias var
mann. Ha
for Gud.
var med, s
var frimod
den ugude
Han had
kjempet fo
skyld ville
stod for G
seg ikke o
Til Akab s
«Du og d
dervelse ov
latt Herre
Ba'alerne».
Det va
men det r
Gud er og
«verdens f
Når Elia
lyder bu
«Hvor len
der? De
vandre ett
er det, så
ofte ser v
halvhjerte
de kristne
dens rekk
som ikke
Levende
menneske
stus da e
korset ski
som sang
— Helt d
nødt til å
ikke dere
de talte f
menter v
ken, men
mosfære,
ånd der
på ham.
slike hve
Kristusli
sitt mek
dem lyst
vi har få
folk bli
Over en
ne inskr
ren. Og
det drag
Vi blir

«Da falt Herrens ild.»

(1. Kor. 18, 38).

Elias var en troens og bønens mann. Hans liv var rett innstillet for Gud. I forvissning om at Gud var med, så fryktet han ikke, men var frimodig når han står fram for den ugudelige Akab.

Han hadde tro for den sak han kjempet for. For Guds eget navns skyld ville bare vinne seier. Han stod for Guds åsyn. Han brydde seg ikke om hva folk syns om seg. Til Akab sier han:

«Du og din fars hus har brakt forførelse over Israel, idet du har forlatt Herrens bud og vandrer etter Ba'alerne».

Det var et dommens budskap, men det måtte til. Budskap fra Gud er også dom. — Dom — for verdens fyrste er dømt.» — — —

Når Elias står fram for folket da lyder budskapet med myndighet: «Hvor lenge vil I halte til begge sider? Dersom Heren er Gud, så vandre etter ham, og dersom Ba'al er det, så vandre etter ham.» Hvor ofte ser vi ikke disse haltende og halv hjertede mennesker. Litt med i de kristnes rekke. Litt med i verdens rekke. Hør Jesu ord: «Den som ikke er med meg, er imot meg.» Levende kristendom forvandler et menneske. «Dersom noen er i Kristus da er han en ny skapning.» Er korset skillevei i ens liv da ber man som sangeren: «Mer hellighet gi.» — Helt overgitt til Gud gjør at

«Du må bli en kristen!» — Det var ikke deres ord som overbeviste ham, de talte forøvrig lite til ham. Argumenter var han vant til å slå av marten, men det var den fine åndelige atmosfære, den gjennomført kristelige and der rådet i denne heim der virket på ham. Vi kan vitne uten ord, og slike hverdagsprekener som utgår fra Kristuslivet i et daglige liv de taler litt mektige sprof. Vårt liv skal gi dem lyst til å motta det samme som vi har fått. Er vi virkelig salt så skal folk bli tørstige etter livets vann. Over enhver kristens liv burde denne inskripsjon funkke: *Helliget Herrens navn.* Og som usynlige sølvsnorer skal det drage mennesker til Kristi kors. Vi blir magnetkristne.

Axel Nilssen.

man får, som det står skrevet: *Et grunnfestet sinn . . .*

Vekkelse fra Gud feier bort «verdenslysten.» Når man er født av Gud, eller som det også heter: Født av sannhets ord, da har man fått «del i guddommelig natur.»

Det er «forskjell mellom den rettferdige og den ugudelige, mellom den som tjener Gud, og den som ikke tjener ham.»

Grensen er klar. — — —

Elias og folket var samlet ved offerstedet. Der var det Gud skulle åpenbare sin makt, der skulle ilden falle.

I første Kongebok 18. kap. 23. vers leser vi: Offeret og veden ble lagt tilrette, men det ble ikke lagt ild dertil.

Gud har alltid sørget for å tende ilden. All fremmed ild var banlyst. I arbeidet i Herrens vingård duger ikke fremmed ild, men dessverre så har man grepet til den, men velsignelsen og seieren er uteblitt. Gud hjelpe oss! Veien til vekkelse og framgang er foreskrevet i den gamle bok. «La oss trede fram for nådens trone. — — —»

Utta rikdommene som er i Kristus. Turtelduens røst vil da høres. Det blir vår i landet. Vekkelsen og herligheten vil komme tilbake i fornyet styrke.

Det var ikke nok at offeret var brakt til offerstedet. Elias måtte sette istand Herrens nedbrutte alter. Ettter at han hadde gjort alt «ifølge Herrens ord» da begynte han å be:

«Svar meg Herre! for at dette folk må kjenne, at du Herre, er Gud og at det er deg som vender deres hjerter tilbake.»

Da falt Herrens ild ned og forteret brennofferet. — — — Jeg har nettopp lest en bok om predikanten Per Nordsletten, en Herrens kjempe som ble brukt til megen velsignelse i vårt land. Vi tenker på de gamle banebrytere. De var andentend av vekkelsens ild. Så vender vi oss til de yngre. Gi Gud

at også vi måtte ha åndelig ryggrad og være en Guds ildslue.

Mange vekkelse har gått over vårt land. Gud være takk.

Nå venter vi på ennå en landsvekkelse, den siste — før Jesus kommer.

Så bøyer vi oss i ydmykhet innfor Kristi kors og ber:

*«Forøk din ild i våre hjerter,
Oppvarm hva koldt og lunkent er.
Øk kjærligheten — nådeflammen!
Vårt alt i alt Du evig vær!»*

Amen.

Rolf Westlie.

Gå til Golgata først!

Den gamle indremisjonsarbeideren Anders Stubbkjær i Danmark holdt en gang møte sammen med en yngre bror. Denne var noe ivrig og dundret i vei vel meget. Etter møtet sa Anders til ham: «Hør, min venn, du skulle alltid gå en liten tur før du går opp på prekestolen; det ville gjøre deg så godt!»

Den unge så helt forundret på ham. «Ja,» sa Anders, «jeg mener at du skulle alltid gå til Golgata først og se på ham som henger der, og så skal du si til deg selv: «Han er også deres frelser som jeg nå skal tale til, og han vil ikke noen synders død, men at han skal omvende seg og leve. Og så skal du ta ham med deg opp på prekestolen og stille ham foran deg så du kan se dine tilhørere i korsets lys.»

Ørkenens blomster.

En predikant forteller: «For en del år siden spaserte jeg sammen med en elskverdig dame henover den havombruste øy, Nordernys sandbanker. Her fant jeg noen små, vakre blomster. Idet jeg plukket dem sa jeg til damen: «Se, også ørkenen har sine blomster.»

«Jeg takker for disse ord,» sa hun. Hun forstod hva jeg mente — hun hadde også måttet vandre gjennom tørre ørkenener i sitt liv. Derfor sa hun takk og føyet til: «Men man må bøye seg endog for bare å se disse smukke blomster, og ennå mere må man bøye seg for å kunne plukke dem.»

«Nå var det min tur til å si takk.»

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Nød dem å komme inn.

I dette og neste nr. kommer de to siste artiklene av br. Axel Nilssen under ovenstående tittel.

Vi vil minne våre lesere om disse to artiklene. De vil gi oss noe å tenke på.

Dette nummer

kommer sent. Vi har tatt med to nr. i et da det ikke er noe særlige nyheter å bringe og vi sparer da litt tid og arbeid ved å slippe å sende det ut mere enn en gang. Det blir nr. 12 og 13.

Det er kommet inn

nokså bra med utestående nå en tid og hvis det fortsetter slik skulle vi ha grunn til å anta at vi snart kan komme med vanlig format igjen. Men da vi kom langt etter med inntekten og trykkeriet ikke kan vente med betaling som før, er vi dessverre nødt til å innskrenke enda. Vi har ikke fått inn mere på nesten 3 måneder enn i fjor på en måned og da forstår dere selv at vi må innskrenke.

Så legger vi

saken, oss selv og alt i Guds hånd og vet at «Guder atåt.» Halleluja!

Til misjonsfeltet igjen.

Aasta Thuen og Alfhild Bjerva.

Misjonærene Alfhild Bjerva og Aasta Thuen tenker å komme seg ut til misjonsfeltet igjen i høst. I de tider vi nå gjennomlever er det nesten utrolig at noen kan tenke på å reise ut, men søstrene er altså av en annen mening. Reisen til China er ikke umulig. Det går an å komme fram over Russland, antakelig. Det som er verst er å få tilsendt penger til opphold og arbeid, men det kan jo også forandres snart.

Som sagt så tenker de å reise i høst hvis Gud åpner vei for dem og i den anledning vil de besøke vennene på de forskjellige steder, så langt de rekker. De begynner i Askim torsdag 1. august og vil da forsøke å rekke de fleste stedene i Østfold i løpet av 14 dager eller 3 uker. Lengere tid kan de ikke avse.

Vi vil da be vennene om å gjøre hva de kan for at deres reise må bli så god som mulig. Dette kan gjøres

ved å ta imot dem når de melder seg. De kan ikke komme igjen en annen gang nå og da må det passe når de kommer. De blir som regel bare et møte på hvert sted og derfor bør det bekjentgjøres godt på forhånd og alt ordnes på beste måte.

Enhver forsamling eller venneflokk vil ganske sikkert høste velsignelse av deres besøk og det blir et tap og å ikke ta mot dem.

De besøker «Eben-Ezer» Askim, torsdag 1. august og søndag 4. august øvre Skiptvet. Resten av uken blir i nedre Skiptvet, Os og muligens et par andre steder. Søndag 11. august Sarpsborg og så videre etter som det legger seg tilrette.

*

Samtidig tenker søster Helga Lundebø å reise tilbake til China på samme tid som søstrene Bjerva og Thuen, hvis det kan ordnes.

Bed for våre utsendinger.

Brevet fra China

i dette nr. er sendt fra China 26. juni og har da gått fort fram. Søstrene sendte også med noen bilder av de som ble døpt i juni i år, men det blir forsent å få dem med og så er det vanskelig å få råd til klisjéer også nå.

Heim til Herren.

Fra Oslo har vi fått meddelelse om at br. C. O. Blegeberg er død. Han var vår trofaste kommisjonær i mange år og har samlet mange abonnenter i Oslo. Han var også en av de

eldste brødre blant de frie venner og var med i den første bevegede tid. Fred med hans minne.

„De hører ikke etter.”

En liten barfotet kristen kinergutt ble ertet av sine kamerater på grunn av sin kristne tro. Bl. a. sa de til ham: «Hvis Gud virkelig elsker deg, hvorfor sørger han da ikke bedre for deg? Han kunne jo si til en eller annen at de skulle gi deg et par sko.» Gutten var taus noen minutter — så så han opp med årer i øynene: «Jeg tror at han sier det til noen, men de hører ikke etter!»

SPREDTE FELTER

HILSEN FRA FINNMARK.

Kjære Røsten. Guds fred!
 Bare en liten hilsen at vi nå har tatt «Røsten» igjen, og at vi er kommet oss heim fra Østfinnmark. Vi hadde en herlig tur i vinter til Varangerfjord. Vi bodde hos våre venner Mathisen, og dem hadde det ellers gått godt. Folket gikk på møtene og Gud var nær. En voksen mann oversa seg til Gud, og han vitnet selv at han hadde funnet det største en engel kan finne på jord. D. Klem er på her og har møter.
 Hjertelig hilsen til alle «Røstens» lesere.

Kistrand 1. juli 1940.

Milla og Kr. Skipperud.

ASHEIM, HURUM.

Søndag den 30/6 ble det holdt stevne på «Bedehuset» i Åsheim. Den allmenne mening nå er jo at det er utvilsomt å arrangere stevne i disse krigstider; men vennene våget arrangementet likevel.

Det ble langt bedre enn man hadde våget å håpe. Mange venner fra de omkringliggende stedene rundt om, som Svelvik, Holmsbu, Sætre og stedets folk hadde samlet seg. E. Sørensen, G. Iversen og undertegnede deltok som predikanter. Alle 3 møter som ble holdt ble gjennomtrengt av Guds ånd, og de utvilsomt som ble båret fram banet seg vei til hjertene.

Stevnet var usedvanlig vellykket. Det var trøstende og oppmuntrende i denne tid å minne hverandre om frelsens rikdom og sikkerhet. For de fleste ble det et klart vitnesbyrd om at det er frelsen som er den eneste og sterkeste kraft gjennom alt, og en mæktig appell til å flytte inn i hva Gud har gjort i Kristus.

Ellers fikk man det inntrykk at Guds sak går sin jevne gang på Åsheim. Og det gledet oss meget.
 Ruben Dammen.

STEVNE I SALTNES.

Under øsende regnvær holdtes søndag 7. juli stevne i Saltnes. Det var godt deltatt fram venner fra Rygge, Fredrikstad og de omliggende steder. For-

holdene tatt i betraktning var fram-møtet godt.

Av predikanter møtte H. E. Hegh, Hushovd, Alfr. Andreassen og Hans Utne. Rygge-musikken sang og spilte.

TORSNES.

Forsamlingen i Torsnes pr. Fredrikstad tenker å ha stevne en av de første søndager. Thor Sørli, Reidar Simonsen ventes dit. Det var to forsamlinger der en tid, men for ca. et par år siden gikk de sammen og står nå som en fri forsamling. Villas Hansen er forstander der.

OSLO.

I Universitetsgaten 20 har de hatt en god tid i vår og sommer. Foruten brødrene Sørli og Simonsen har flere brødre deltatt. Blant andre kan nevnes Hans Utne, Rygge, og red. Alf Kasborg.

De har også hatt en bibeluke. M. K. Kleppe hadde en rekke bibeltimer der og det var riktig godt, sies det.

I «38» virker Daniel Nilsen og flere tilreisende predikanter.

HADELANDSDISTRIKTET.

På Harestua var det vanskelig en tid da flokken var delt i to flokker. Nå er det ordnet og møtene fortsetter. Gamle br. A. Andersen fra Rygge har virket der en del.

Ved Lunner stasjon har det vært en del virksomhet av de frie venner og der bygges nå møtelokale der.

I Vestre Gran går også virksomheten sin jevne gang.

Brødrene August Andersen og Ersrud har virket sammen en del på Hadeland.

STEVNE I VIDNESDALEN, SKIPTVET.

Søndag 7. juli holdt forsamlingen i Vidnesdalen stevne. På grunn av regnvær og de vanskelige reiseforhold nå var det ikke mange tilreisende. Fra Askim, Ski, Sarpsborg og omliggende steder var noen kommet. Evangelist Arthur Jensen fra Halden med flere deltok.

Siste møte var mange av stedets ungdom møtt fram og lokalet var godt besatt.

PÅ SYKKELTUR MED EVANGELIET.

(Forts. fra forr. nr.)

Neste sted var Setre. Første møte var mandag 24. juni. Det var bibeltime og bønnemøte. Tirsdag evangelisk møte, onsdag møte i Åsheim og torsdag møte på Setre igjen. Enne torsdag var: Bibelsk menighetsliv og menighetsorden.

Fredag var meningen å tatt en sykkelstur til Slemmestad, men på veien dit gikk jeg innom br. A. Høgli, som er forstander i menigheten på Nærnes, og i deres gjestfrie og hyggelige heim ble jeg noen timer. Da det var møte på en utpost (navnet på utposten var visstnok Båttstø) ble jeg med dit. Misjonær Svend Karlsen bor nå på Nærnes og han skulle ha bibeltime der. Det har vært vekkelser der i det siste og mange unge, både frelst og ufrelst var møtt fram.

Det var bestemt stevne på Åsheim søndag 30. juni og jeg bestemte meg for å stanse der og deltok i møte på Sætre lørdag kveld også.

Stevnet på Åsheim var godt besøkt og møtene gode. Pinsevennene hadde også innstillet sitt møte og deltok med oss. Br. Arthur Jensen fra Halden virket der og talte på siste møte. Referat fra stevnet kommer i dette nr.

Hos bror og søster Olsen i Sætre hadde jeg også denne gang herberge. I flere år har det vært mitt «Betania» når jeg har vært i Sætre. Br. Olsen hadde i vinter vært sjuk og døden nær. Han lå på sjukehus i Drammen flere uker. Et par brødre salvet ham med olje og bad for ham (Jak. 5, 15) og Herren reiste ham opp igjen.

Mandag 1. juli bar det heimover, over Storsand—Drøbak og til Moss. Etter et opphold i Moss tok det vel 1½ time heim.

Det tok et par dager å få «Røsten» ferdig og ut, et par dager forsinket ble den. Søndag hadde vi møte og etter møte brødsbrytelse i Misjonshuset, Sarpsborg. Det er noe velsignet med brødsbrytelsen. Det var riktig godt da også.

Tirsdag fikk jeg delta i et møte på Nabbetorp i nærheten av Fredrikstad. Det var forsamlingen på «Salen», Ø. Fredrikstad som hadde møte der. Først friluftsmøte og så møte inne. Mange mennesker var samlet til friluftsmøtet. Br. Bustgaard talte og musikken sang og spilte med liv og lyst.

Den rette søken.

Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den mat som varer ved til evig liv, den som Menneskesønnen skal gi eder! for på ham har hans fader, Gud, satt sitt innsegl.

Joh. 6, 27.

Når man leser ovenstående oppfordring av Jesus, kan man få det bestemte inntrykk, at der ikke skal arbeides for noe annet enn det åndelige. Men en sådan lære har aldri Jesus ville støtte. Når allikevel, Jesus, i dette tilfelle således setter saken på spissen, var grunnen denne at de mennesker han her taler til, hadde en aldeles feilaktig innstilling. Deres søken var kun etter det jordiske, etter å få mettete sine legemer, uten å eie tanke for det åndelige livs behov.

Vel var det så, at de trengte mat til sine legemer, og Jesus hadde der

Inne var det også pakkfullt av mennesker, særlig ungdom. Stille og oppmerksomme satt de og lyttet. Størstedelen var ufrelste.

Søndag 14. juli stod kursen til øvre Skiptvet. Vennene der har et lite hus hvor de har sine møter som kalles «klokkehuset.» Det var ikke så mange fram møtt, men et riktig åpent og godt møte fikk vi.

Br. Andr. Solvang er den ledende bror der. På Frorud fikk vi vårt herberge — min yngste sønn var også med.

Mandag syklet vi om Askim og til Hobøl hvor vi stanset hos Karl Slangsvold og dagen etter gjennom Garder og til Oslo.

I Garder fikk vi hilse på Thv. Garderhagen, som er en av de eldste brødre innen de frie venner og Karl Sandberg fra Hobøl som har forpaktet Garderhagen.

I Oslo fikk vi bo hos br. Arnt Andersen. Søster Andersen var bortreist, men datteren Liv stelte for oss på beste måte. På heimturen stanset vi hos Sigurd Schie i Skiptvet og søndag 21. juli var det fest på Børud i Skiptvet. Det var forholdsvis bra med folk og flere vitnet om Gud. På festen ble det tatt opp en kollekt til Finnmarksmisjon og det kom inn ca. kr. 80.00. Et godt resultat i disse tider.

G. Iversen.

ute i ørkenen mettete flere tusen, og nå søkte disse ham, fordi de hadde ætt av brødene og blitt mette.

Nå var det sikkerlig en brødvølse for Jesu hjerte, at deres innstilling skulle være jordisk, og deres søken til ham var for å få noe i sin mave. Da er det Jesus bruker disse sterke ord: «Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den mat som varer ved til evig tid — —»

Jesus ville vekke dem. Derfor minner han dem om, at deres søken gjaldt de ting som forgår, og at der finnes noe som er meget, meget mere verd å arbeide for, i retning av å søke. Der finnes noe som er evig og som er å få, for den der vil søke deretter. Gud skje takk. Hvor vidunderlig skjønt, at dises evige ting er tilgjengelige for alle mennesker. Dette ville Jesus vise disse mennesker, og dette vil han vise oss.

Også i dag arbeides det forferdelig, når det gjelder å søke de ting som forgår. Men Jesus vil fremdeles, la enhver som søker ham, delaktiggjøres i det liv som aldri forgår. Halleluja!

Det var dette liv, disse evige skatte, han kom for å skjenke menneskenes barn. Derfor ble han fattig da han var rik. Derfor utholdt han prøvelser, hån, spott og forfølgelse. Derfor gikk han smertens vei til Golgata. Vi skulle frelses, han vil bringe himmelens rike velsignelser, inn i fredløse, forkomne hjerter. Dette er mere verd enn alt i verden! Mere verd enn mat og drikke, gods og gull!

Kan du ikke se, og forstå dette? Alt i verden forgår; men Kristuslivet er evigt. La oss derfor, når det gjelder arbeide i retning av å søke, kun arbeide for den mat som bliver ved til evig tid. — Og denne mat vil Jesus gi oss riklig av. Jesus sa: «Jeg er kommet for at de skal ha liv og overflod av liv.»

Josef Ruud.

Salig er den hvis overtredelse er forlatt, hvis synd er skjult.

Salig er det menneske som Herren ikke tilregner misgjerning, og i hvis ånd der ikke er svik.

Salm. 32, 1—2.

Døm ikke dem som er svake i troen.

Dere, mine brødre og søstre, som er kommet meget langt i troen og som er meget glade i Herren, dere vil jeg atvare mot å dømme nedslagne kristne. Det er med smerte jeg har merket at mange, hvis skorem jeg ikke er verdig å løse, likevel er hårde mot de svake. Om dere er sterke i troen, så fordøm vantroen, men døm ikke de som er svake i troen! Vokt dere at dere ikke blir hovmodige over deres høge standpunkt og forakter dem som står på et lågere. Jeg tror at man kan være så lenge i lyset at man ikke kan tenke seg at andre kan være i mørket.

«Ja,» sier du, «men de burde ikke være så svake.» Riktig! Men nå er de engang det. Og jeg har lagt merke til at I, sterke helter, som kan tale hardt om de svake, sjøl ikke er så sterke når det gjelder. De som taler store ord, er ikke alltid de som kan tale mest. Når det brennheite jernet rører dem selv, er de ikke alltid så modige. Det høres så fint ut at vi ikke bør være nedslagne, men spør disse modige menns hustruer om hvor sterke de er når de har hodepine eller tannverk! Når de ligger der søvnløse hele natta, er de da like sterke i troen? Akk, mine brødre, kjøtet er skrøpelig!

Det kan ikke nektes at mange Guds barn kan være i mørke på grunn av legemlig svakhet. Det finnes sjukdomsformer som ikke fører slikt med seg, men andre sjukdommer igjen rører ikke bare legemet, men angriper også sinnet. Tap av sine kjære, fattigdom, svære motganger, baktalelse og sånt mer virker nedslående også på vårt sinn. Sværere enn alt dette er dog det sjelemørke som er en følge av at Gud skjuler sitt ansikt. Ikke alle Herrens hellige har erfart dette, men den som erfarer dette, kom i hu ham som sa: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?»

C. H. Spurgeon.

SPØRSMÅL OG SVAR

— Er det bibelsk å ha innskrivning i menigheten?

Hvis det med bibelsk menes at det står som et påbud i skriften, så blir svaret nei; men man kan jo da også si at søndagsskole, musikkforening m. m. er ubibelsk. Det står heller ikke noe om disse i bibelen. Allikevel vil ingen påstå at det er bibelsk å ha søndagsskole f. eks. Innskrivning er et praktisk hjelpemiddel og i byer med flere forsamlings- og store forsamlinger kan det ha en betyding og være påkrevd. I små forsamlinger og på steder hvor det bare er en forsamling som praktiserer og lærer likt er det jo unødvendig. Kan man ha den nødvendige oversikt uten innskrivning er det naturligvis like bra.

*
— Er det ikke Gud som «legger til» menigheten og hvordan kan man da si at den og den dag ble menigheten ordnet og så og så mange lagt til?»

I Apgj. 2, 47 står at Herren la hver dag til menigheten som lot seg frelse. Altså legges alle som blir frelst til den store universale menighet. Samtidig kan man jo si at når et Guds barn bestemmer seg for å slutte seg til en av de lokale menigheter legges de til den del av den universale menighet som samles i det lokale eller på det sted.

*
Er det riktig å nekte å døpe en som er kommet til tro på Kristus, som er ufødt og lever et kristelig liv, hvis vedkommende ikke vil gå inn i menigheten hvor han blir døpt?

Nei, det er ikke riktig. Betingelsen for dåp er at man tror på Kristus og er født påny. Les Apgj. 8, 26—39. Seerlig vers 36—38.

Naturligvis er det mest praktisk å slutte seg til den menighet hvor man følger seg heime og enig i lære og praksis. Man bør også for sin egen del ha et åndelig heimsted ellers blir man ett en «runddanser», som ikke vil ha hverken ansvar eller plikter, men bare fly rundt etter «gode møter», nye predikanter og lignende. Allikevel er det ikke riktig å nekte noen dåp om de ikke vil slutte seg til forsamlingen.

Mange bor jo også langt fra møtstedet og av den grunn kan det være lite praktisk å «la seg innskrive» eller «gå inn» i menigheten.

Luthers rim om bibelen.

Hvor huset ingen bibel har
der trenger satan inn så snar,
der allting ser helt mislig ut,
så skynd dig, skynd dig
kjære venn,

og gi den blanke krone hen.
En bibel kjøp! Hver morgengry
Når dagen rinner op på ny,
i boken les med ivrig sinn,
i dens dype mening inn.

Bring alltid nye skatter frem,
Gjør bibelen til ditt rette hjem,
et åndens hjem, hvor du kan bo,
en borg, et bolverk om din tro.
og flett dig her med kyndig sans
av skjønne bibelsprog en krans.

La disse blomster lyse så
at hver kan fatte og forstå
at Herrens ord til hver en tid
ditt banner er i livets strid.
Som skjold trykk boken

til dit bryst,
hold dig til den i sorg og lyst.
Ja, har du ingen bibel, venn,
opsett det ei, men kjøp dig en.
Gikk enn din siste krone med,
så spar den ei, les, tenk og bed!
Hvor lang din vei enn er på jord,
svikt aldri dig ditt bibelord.

«Alt som svekker din forstand, sløver ømheten i din samvittighet, formørker din fornemmelse av Gud, eller forminsker lysten til åndelige ting, kort sagt: alt som styrker ditt legemes makt og myndighet over ditt sinn, — det er synd for deg, uansett hvor uskyldig tingen er i seg selv.»
Susanna Wesley.

Hvordan er det med deg?

Gudslivet i deg holder på å gå tilbake når du føler deg fremmed mellom alvorlige kristne og overfor en åndelig samtale, når du av likegyldighet er borte fra bønnemøtene, når du i dit arbeid for Herren drives mer av ytre pliktoppfyllelse enn av tanken om Herrens ære; når du tenker mer på selv å nyte enn å gjøre godt mot andre; når du sitter med en kritisk ånd overfor andres vitnesbyrd om frelsen i Kristus.

Når du frykter mer for at din kommentar til kort skal sees av mennesker, enn du frykter for å bedrøve Gud ved det; når du frykter synden så lite at du våger å leke med den; når du krever verdslige menneskers bifall og er mer opptatt av det de sier om deg enn av tanken om å ære din Frelser i deres nærvær; når en brors fall blir deg et emne til samtale og fordømmelse istedenfor til bønn og gråt innfor Herrens ansikt; når du trakter mer etter å bli rik enn etter å bli hellig; når du finner uvilje i ditt hjerte mot den som viser deg dine feil; når lesningen av Guds ord blir hastig og forstandsmessig istedenfor rolig og hjerteransakende, eller når du leser andre bøker og blader med mer interesse enn Guds eget ord.

Det ligger en glede i hver sorg, et lys i hvert mørke, en fryd i hver plikt og en krone i hvert kors, når vi arbeider for Jesus, lider for ham og med ham vandrer på selvsnektersens smale vei.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Apent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelige priser.

RUTH HANSEN.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

I Mesterens spor.

Jeg hørte som barn at den Herre
Krist
kom ned til vår usle jord.
Historien grep mig, det er visst,
og liv fikk de enkle ord.
Jeg så Nasareeren vanke om
som synderes beste venn,
og de som var tynget av skyld og
dom
fikk renhetens preg igjen.

Jeg vet han gjøt balsam i såre sinn
og borttok smerte og kval.
Jeg så at Mesteren selv gikk inn
i dødsskyggens mørke dal.
Jeg så han vant seier over død og
grav
og ondskapens åndehær.
Hans kjærlighet lignet et bunnløs
hav,
hans liv var som solens skjær.

Og videre så jeg at mangen en
slo inn i de samme spor,
for trofast å følge Mesteren
og leve som han på jord.
Og flokken den økedes år for år,
jeg selv blev og en av dem,
og der hvor vår Frelsermann foran
går,
ja der skulle vi gå frem.

Vi kaster et blikk på verden idag,
en verden i synd og nød.
Vi hører de tunge åndedrag,
det går mot en evig død.
Vi ser hverdan tusener vakler hen
og drepes av syndens gift.
Og hånden på stenvuren skriver enn
den fellende dommens skrift!

Vi øiner nok faren, du og jeg,
men selv har vi vårt i hus.
Vi går der så trygt vår egen vei
tross bølgenes ville brus.
Vi ser på den falne og snur oss bort,
vi vemmes for synderen.
Og dog er det ikke én sjel for sort
for Ham som er synderens venn!

Vi lofte å gå i Mesterens spor,
å, la oss idag gå ut,
med hjelp til vår arme, falne bror,
med frelse fra nådens Gud!
Det skal ikke alltid så meget til,
før stenhårde hjerter blør.
Nei, ofte et kjærlig ord og et smil
har åpnet en tilstengt dør.

Lillian Nordlie.
Mp.

Kvitteringer.

Innkomet til Dagmar Jacobsens underhold
1/1-30/6-40.

Misjonsmøter i Knoffsgt. 6, Dr.	kr. 201.41
Str. misjon i Knoffsgt. 6, Dr.	» 185.79
Forsamlingen Asheim, Hurum	» 50.00
Venner på Egerøy	» 41.00

Tils. kr. 478.20
Sendt » 191.98

Kassabeholdning kr. 286.22

hvorfor takkes hjerteligst.

Hilsen. 1. Pet. 4, 10. 1. Kor. 4, 2.

H. Hermansen.

Danvik pr. Drammen.

*

Innkomet til Dagmar Jacobsens heimreise
1/1-30/6-40.

O. og J. Nygård, Barkåker	kr. 10.00
A. G., Danvik	» 10.00
O. K., Drammen	» 10.00
En broder, Mosterhamn	» 10.00
Fest på Bethel, Nesbyen	» 45.00
Misjonsfest, Gunhild Eikro	» 40.00
Vedlagt siden	» 5.00
Dagny Pettersen, Dr.	» 10.00
M., E. og L., Dr.	» 15.00
2 søstre, N. Egerøy	» 20.00
Frie venner, Lauvstad	» 20.00
Pikemisjon, Dr.	» 30.00
Renter	» 13.25

Kr. 238.25

Før innkommet » 759.75

Kr. 998.00

Sendt » 948.00

Kassabeholdning kr. 50.00

hvorfor takkes hjerteligst.

H. Hermansen.

Danvik pr. Drammen.

*

Til den norske Congomisjon fra venner
i Rygge ved Kristian Pollen kr. 50.00.
Hjertelig takk!

G. Iversen.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFÉEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.
Arendal: K. Iversen.
Bergen: Lydia Johannesen, Skostre-
det 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst.
Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
Drammen: Rackel Syvertsen, As-
veien 19, Danvik.

Fredrikstad: Trygve Lie.
Gøteborg: Sverige: J. O. Strøm.
Haugesund: Bolette Alfson.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.
Holmestrand: Dagny Sjuve.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser:
evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang.
Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.
Moss: Kristian Bye, Nordheim, Kal-
lum.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Karoline Christiansen, Sol-
heimsgt. 2, og Arnt Andersen, Tof-
tesgt. 41.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser:
Evang. Henrik Eilertsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Inger Fagerli.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømmø: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer
Moger.

Bladet kan bestilles og kontingent
betales til ovenstående kommisjonær-
rer.

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv.

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Jul. O. Lind, Moss.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Eilertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadbott, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Maria og Sigurd Breimoen.

Komagfjord, Alta.

Einar Christiansen, Børselv.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.